

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie, sygn. akt I C 1332/12:

I. z powództwa Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. przeciwko Gminie Ł. o zapłatę:

1. zasądził od Gminy Ł. na rzecz Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. kwotę 2.846,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w pozostałej części;

3. zasądził od Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. na rzecz Gminy Ł. kwotę 1.965,59 zł tytułem kosztów procesu;

4. nakazał pobrać tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwoty :

a) 493,26 zł od Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł.;

b) 73,70 zł od Gminy Ł.;

II. z powództwa Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. przeciwko Gminie Ł. o zapłatę kwoty 24.129,02 złotych:

1. zasądził od Gminy Ł. na rzecz Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. kwotę 24.129,02 zł z odsetkami od kwot :

a) 23.823,56 zł od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty;

b) 305,46 zł od dnia 12 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

przy czym w okresie do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości odsetek ustawowych, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

1. oddalił powództwo w pozostałej części;

2. zasądził od Gminy Ł. na rzecz Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. kwotę 4.732,65 zł tytułem kosztów procesu;

3. nakazał pobrać od Gminy Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 566,96 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

II. nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz Gminy Ł. kwotę 22,56 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany w zakresie pkt. II 1.3. i 4, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, dowolne uznanie, że wady ujawnione podczas odbioru robót miały charakter nieistotnych, pominięcie tej części materiału dowodowego, która pozwoliłyby na wyciągnięcie innych wniosków niż dokonanych przez Sąd meriti, przekroczenie wynikającej z tego przepisu zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, dokonanie oceny zebranych w sprawie dowodów wbrew zasadom logiki i niezgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego, w konsekwencji:

1) sprzecznych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, polegających na przyjęciu przez Sąd, że wydanie decyzji w dniu 10 kwietnia 2012 roku o zajęciu pasa drogowego było przyczyną opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy,

2) pominięcia dowodów z dokumentów przedłożonych przez pozwanego w sprawie o sygn. I C 574/13 oraz dowodów z zeznań świadków: projektanta J. L. oraz A. W., z których wynika, że powód bezpodstawnie wstrzymał się z osadzaniem okien o grubości wskazanej w projekcie;

3) sprzecznych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, polegających na przyjęciu przez Sąd, że termin wykonania przedmiotu umowy jest tożsamy z przedmiotem wykonaniem robót;

4) sprzecznych ustaleń z materiałem dowodowym i uznaniu, że pozwany pozostawał w zwłoce z odbiorem robót, gdy tymczasem powód dokonując odbioru robót w dniu 2 sierpnia 2012 r., zachował się zgodnie z treścią § 2 ust. 5 oraz ust. 6 umowy,

- art. 353¹ k.c. – poprzez błędną interpretację normy wynikającej z tego przepisu i uznanie, że swoboda zawarcia umowy może być w dowolny sposób modyfikowana przez Sąd nawet wówczas, gdy nie stwierdzono naruszenia innych norm, wykluczających możliwość stosowania tego przepisu,

-art. 355 k.c. - poprzez wadliwe połączenie stanu faktycznego z przepisem prawnym i uznanie, że od powoda nie wymaga się szczególnej staranności na każdym etapie, w tym na etapie składania ofert na uzyskanie zamówienia, jak również realizacji umowy i jej zmiany;

Skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa, względnie o uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł także powód, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 647 k.c. w zw. z art 651 k.c. w zw. z art. 656 k.c. w zw. z art. 629 k.c. przez ich błędne zastosowanie i nie zasądzenie w całości należności dochodzonej pozwem w zakresie kwoty 22.607,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty, a jedynie w zakresie kwoty 2.846,53 zł z odsetkami. Sąd pominął fakt, iż umowa stron miała charakter kosztorysowy oparty na zakresie wykonanych przez powoda prac koniecznych do wykonania zadania objętego umową. Biegły sądowy w opinii sporządzonej w sprawie potwierdził zakres wykonanych prac i należne wynagrodzenie, konieczności wykonania prac w związku z wadliwym zakresem prac przyjętym przez inwestora w postępowaniu przetargowym w związku z brakiem inwentaryzacji obiektu i zmianami sposobu wykonywania prac zlecanymi w toku prac przez inspektora nadzoru budowlanego w porozumieniu z projektantem,

- art. 405 k.c. w zw. z art. 651 k.p.c. , gdyż nawet w przypadku braku podstaw do zapłaty należności z umowy Sąd winien rozpoznać roszczenie w zakresie bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego o wartość prac niezbędnych do prawidłowego wykonania obiektu. Sąd pominął w całości zgłoszone alternatywnie roszczenie w pozwie w trybie art. 405 k.c. , z uwagi na co nie rozpoznał istoty sprawy w tym zakresie, a opinia biegłego sądowego potwierdza wykonania prac budowlanych i konieczność ich wykonania w zakresie opisanym w opiniach biegłego sądowego,

- art.233 § 1 k.p.c., w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c., gdyż Sąd dokonał błędnej oceny materiału dowodowego w zakresie dowodów z zeznań świadków: K. K., B. Ś. powoda P. Ś. i ustnych i pisemnych opinii biegłego sądowego do spraw budownictwa, kosztorysów powykonawczych, które to dowody potwierdziły zakres prac budowlanych wykonanych przez powoda na obiekcie i wynagrodzenie za wykonane prace, konieczność wykonania prac w zmienionym zakresie oraz przyczyny zamiany w związku z wadliwą inwentaryzacją obiektu przez pozwanego

i oparcia założeń remontu na wadliwym zakresie prac oraz na wadliwych obmiarach obiektu z przyjęciem wadliwego zakresu rzeczowego,

- art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w zakresie błędnego rozliczenia kosztów procesu, w tym kosztów postępowania zażaleniowego. W szczególności Sąd pominął fakt, iż Sąd Okręgowy w Łodzi uwzględnił w całości zażalenie powoda, co do bezzasadności zawieszenia postępowania w sprawie i nakazał rozliczenia kosztów postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, co nie oznacza rozliczenia kosztów postępowania zażaleniowego proporcjonalnie do zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu za I instancję zgodnie z art. 100 k.p.c., ale na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu w postępowaniu zażaleniowym, zgodnie z art. 98 k.p.c. Oddalając należność powoda w zakresie kwoty 19.761,30 zł Sąd wadliwie rozliczył koszty postępowania za I instancję stosując art. 100 k.p.c. zamiast art. 98 k.p.c.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt I. 2 przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 22.607,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty oraz w zakresie pkt I .3 i I.4 a i II. 3 przez zapłatę kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przyznanie powodowi zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Niezasadny jest zarzut pozwanego naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zasadom logiki i niezgodnie ze wskazanymi zasadami doświadczenia życiowego. Podobnie jak niezasadny jest podniesiony w tym zakresie zarzut przez powoda dotyczący błędnej oceny dowodów z zeznań świadków K. K., B. Ś., powoda a także opinii biegłego sądowego czy kosztorysów powykonawczych.

Wedle skarżącego powoda Sąd Rejonowy dowolnie przyjął, że wady ujawnione podczas odbioru robót miały charakter nieistotny, że wydanie decyzji w dniu 10 kwietnia 2012 roku o zajęciu pasa drogowego było przyczyną opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy, że termin wykonania przedmiotu umowy jest tożsamy z przedmiotem, wykonaniem robót, że pozwany pozostawał w zwłoce z odbiorem robót.

Ze stanowiskiem skarżących, którzy forsują w apelacji własną wersję zdarzeń nie sposób się zgodzić. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (zob. wyrok SA w Poznaniu z 21.05.2008 r., I ACa 953/07, LEX nr 466440). Ocena dowodów należy do Sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dla skuteczności zarzutu naruszenia wskazanej normy konieczne byłoby wykazanie przez skarżących, że Sąd Rejonowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok SN z 16.12.2005r., III CK 314/05, Lex nr 172176). Odnosząc powyższe do stanowiska skarżących uznać trzeba, iż nie sprostali oni opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a ich stanowisko jest wyrazem polemiki ze stwierdzeniami Sądu Rejonowego przyjętym u podstaw zaskarżonego wyroku. W świetle przedstawionych uwag nie jest to jednak wystarczające dla podważenia stanowiska prezentowanego w zaskarżonym orzeczeniu.

Należy zauważyć, że skuteczność zarzutu naruszenia przez Sąd rozpoznający sprawę dyspozycji art. 227 k.p.c. ma rację bytu jedynie w takiej sytuacji, gdy wykazane zostanie, że Sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego

znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź też gdy Sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (wyroki SN: z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 47/08, Lex nr 500202, z dnia 11 lipca 2012 r., II CSK 677/11, Lex nr 1228438, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 124/12, Lex nr 1250552; postanowienia: SN z dnia 11 maja 2005 r., III CK 548/04, Lex nr 151666; z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753). Wskazać także należy, że przepis art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i przewiduje uprawnienie Sądu do selekcji zgłaszanych dowodów, jako skutku dokonanej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Dowody, które nie odpowiadają tym kryteriom Sąd jest uprawniony pominąć (art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.). Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłową selekcję dowodów w sprawie.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 353¹ k.c. i art. 355 k.c., który w istocie sprowadza się do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji w zakresie nie obciążania wykonawcy karami umownymi.

Kwestia ustalenia przyczyn opóźnienia w wykonaniu umowy leżących zarówno po stronie pozwanego jak i powoda ma, wbrew twierdzeniom strony pozwanej znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie kary umownej i nie narusza ww. przepisów. Słusznie Sąd Rejonowy podkreślił, że wszelkie próby zakwestionowania kary umownej na podstawie argumentacji o braku zawinienia strony powodowej są bezzasadne. Nie mniej jednak nie można zaakceptować sytuacji, w której opóźnienie stanowi rezultat zwłoki samego wierzyciela.

Po pierwsze zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2).

Każdy stosunek obligacyjny zakłada istnienie więzi pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem, której wyrazem może być między innymi nakaz współdziałania stron przy wykonaniu świadczenia. Ma to znaczenie szczególnie istotne przy wykonywaniu zobowiązań wzajemnych. Ocena zachowania wierzyciela podlega również kryteriom wynikającym z celu społeczno-gospodarczego zobowiązania zasad współzycia społecznego i ustalonych zwyczajów. Naruszenie wymaganej wobec wierzyciela powinności współdziałania z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania może prowadzić między innymi do zastosowania sankcji z art. 486 k.c., jak również stanowić podstawę uznania jego przyczynienia się do szkody wyrządzonej niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania (art. 362 k.c.) tak komentarz do k.c. pod red. K. P., wydawnictwo C.M. B., W. 2005, tom I, str. 846).

Przepis art. 362 k.c. nie może co prawda stanowić samoistnej podstawy zmniejszenia kary umownej, ale zmniejszenie takie może nastąpić na podstawie art. 484 § 2 k.c. (tak SN w wyroku z 8.07.2004 r., IV CK 522/03). Zatem kara umowna może ulec zmniejszeniu, gdy dłużnik tylko częściowo ponosi odpowiedzialność za nienależyte wykonanie zobowiązania, zwłaszcza gdyby do tego stanu rzeczy w znacznym zakresie przyczynić się miał sam wierzyciel (tak SN w wyroku z 9.10.2003 r., V CK 319/02). Zachowanie się wierzyciela w związku z wykonywaniem umowy przez strony może być ocenione przynajmniej z dwóch punktów widzenia, tj. powodujące lub zwiększające szkodę, bądź jako okoliczność w ogóle eliminująca powstanie roszczenia o zapłatę kary umownej. Określone zachowanie się wierzyciela może powodować zatem taki stan rzeczy, który wyklucza możliwość przypisania odpowiedzialności kontraktowej dłużnikowi np. z racji eliminacji jego opóźnienia, (tak SN w uzasadnieniu wyroku z 8.07.2004 r., IV CK 522/03). Możliwość miarkowania wysokości kary umownej na podstawie art. 484 § 2 k.c. nie jest wyłączona w stosunkach między podmiotami gospodarczymi w ramach prowadzonej przez nie działalności. (tak SN w wyroku z 19.04.2006 r., V CSK 34/06).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zwłoka wierzyciela (pозwanego) obejmowała okres co najmniej 60 dni, a tym samym brak było podstaw do obciążenia wykonawcy (powoda) karą umowną za oddanie przedmiotu robót po upływie 44 dni od wyznaczonego terminu. Powyższe rozważania wskazują, że wbrew stanowisku skarżącego istotne są przyczyny istniejące po stronie powoda, które spowodowały niedotrzymanie terminu wykonania

zobowiązania tj. zwłoka inwestora w odbiorze robót (zgłoszenie gotowości robót w dniu 30 lipca 2012 roku, odbiór w dniu 13 sierpnia 2012 roku – łącznie 14 dni zwłoki), zwłoka inwestora w zakresie umożliwienia rozpoczęcia prac na terenie budowy z uwagi na opóźnienie w protokolarnym przekazaniu placu budowy i zaniechanie inwestora w zakresie otrzymania w odpowiednim terminie decyzji na zajęcie pasa drogowego (46 dni zwłoki inwestora).

Nie zasadny jest również zarzut naruszenia art. 647 k.c. w zw. z art. 651 k.c. w zw. z art. 656 k.c. w zw. z art. 629 k.c. sprowadzający się do zakwestionowania nie zasądzenia przez Sąd Rejonowy dochodzonej należności w zakresie kwoty 22.607,83 zł w całości. Zdaniem skarżącego powoda Sąd wadliwie zasądził jedynie kwotę 2.846,53 zł i pominął fakt, iż umowa stron miała charakter kosztorysowy.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy nie pominął i prawidłowo ocenił, że wynagrodzenie Spółdzielni (...) zostało określone w umowie metodą kosztorysową, a więc na podstawie zestawienia planowanych prac i przewidywanych kosztów i opiewało na kwotę 67.252,60 zł netto (75.688,33 zł brutto).

Formę wynagrodzenia kosztorysowego określa i charakteryzuje treść art. 629 k.c. Z treści tej normy prawnej wynika, że wynagrodzenie kosztorysowe to taki rodzaj wynagrodzenia, które ustala się na podstawie zestawienia planowanych prac i przewidywanych kosztów. Wynagrodzenie to, jak wynika z jego charakterystyki normatywnej ma charakter wynagrodzenia orientacyjnego, nieostatecznego. Przy tego rodzaju wynagrodzeniu ustalonym w umowach zawarte są dodatkowe klauzule przesądzające o tym, że ostateczna wysokość wynagrodzenia za przedmiot umowy zostanie ustalona w kosztorysie sporządzanym przez wykonawcę po zakończeniu realizacji umowy. (Wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 27 maja 2013 r. KIO 1135/13 L., (...))

Zgodnie z § 5 łączącej strony umowy przedmiot umowy miał zostać rozliczony przez złożenie kosztorysu powykonawczego. Roboty nieprzewidziane a konieczne do wykonania przedmiotu umowy, nie mogły być wykonane bez zgody zamawiającego i bez protokołu konieczności zatwierdzonego przez inspektora nadzoru wyznaczonego przez zamawiającego. Koszty robót nieprzewidzianych, a wykonanych bez zgody zamawiającego ponosić miał wykonawca.

Udowodnienie faktów uzasadniających przyznanie wynagrodzenia w wymiarze przekraczającym niesporną między stronami kwotę 67.252,60 zł spoczywało na powodzie (art. 6 k.c.). Tymczasem powód nie udowodnił okoliczności uzasadniających przyznanie dodatkowego wynagrodzenia ponad kwotę 2.846,53 zł.

Rację miał Sąd Rejonowy, że konieczne było wykazanie zakresu prac faktycznie wykonanych w odniesieniu do przedmiotu zamówienia (rozliczenie umowy w oparciu o kosztorys powykonawczy, a w przypadku robót nieprzewidzianych potwierdzenie zgody inwestora na ich realizację co jednoznacznie wynikało z umowy stron).

Słusznie ocenił Sąd Rejonowy, że zebrany materiał dowodowy nie potwierdził zasadności żądania wynagrodzenia tytułem odbicia tynków wewnętrznych, ponieważ zakres prac objętych przedmiotem robót nie nakładał na wykonawcę obowiązku odbicia tynków na całej powierzchni elewacji. Wykonawca miał dokonać skucia tynków słabych i odparzonych z uzupełnieniem stwierdzonych ubytków, których powierzchnię określono na 24,79 m². Powód nie udowodnił odbicia tynków w obmiarze 253,20 m². Za zasadne należało uznać skucie tynków w całości na powierzchniach cokołowych, co było zgodne z projektem i kosztorysem. Brak było podstaw do żądania wynagrodzenia obejmującego zużycie wody dostarczonej przez Gminę Ł.. Powód nie udowodnił także konieczności poniesienia kosztów rozebrania rur spustowych z blachy wykraczających poza wartość wynikającą z kosztorysu ofertowego. Powód nie udowodnił także, że uzyskał zgodę inwestora na pokrycie całej powierzchni elementów wystających z lica cokołu szlamem uszczelniającym. Przedmiar robót i kosztorys ofertowy nie przewidywał takiej czynności w zakresie przekraczającym 3 m². Powód nie udowodnił, że uszczelnienie elementów wystających z lica cokołu obejmowałoby powierzchnię większą niż pierwotnie ustaloną i że uzyskał na to zgodę inwestora. Powód nie udowodnił również dodatkowego czasu pracy rusztowań. Brak było podstaw do przyznania dodatkowego wynagrodzenia z tytułu składowania w wyniku przeprowadzonych robót odpadów i gruzu oraz usunięcia ich z miejsca prowadzonych robót, albowiem wykonawca zobowiązał się w umowie na własny koszt dokonywać tych czynności. Słusznie nie zostało uznane żądanie dodatkowego wynagrodzenia w zakresie pozycji 34 oraz pozycji 75 (dopłata do szyb

wielofORMATOWYCH) kosztorysu powykonawczego. Powód nie udowodnił, że montował profile okienne ponad obmiar przewidziany w kosztorysie. Powód nie udowodnił również, że uzyskał zgodę Gminy Ł. na zastosowanie innej jakości szyb niż pierwotnie przewidziana. Słusznie Sąd Rejonowy nie uwzględnił żądania przyznania dodatkowego wynagrodzenia z tytułu kosztów poniesionych w zakresie projektu zajęcia i zajęcia pasa drogowego. Z załączonych do akt sprawy dokumentów wynikał wprawdzie poniesienie przez powoda kosztów 1.914,50 zł tytułem dzierżawy drogi, ale kwota ta nie była objęta żądaniem pozwu. Natomiast wydatkowana przez powoda kwota 369 zł tytułem opracowania projektu zajęcia pasa drogowego obciążała powoda zgodnie z treścią punktu 1.5 rozdziału III SIWZ.

Wbrew twierdzeniom skarżącego powoda brak było podstaw do zasądzenia należności w oparciu o art. 405 k.c.

Przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu nie znajdują zastosowania w przedmiotowej sprawie albowiem istnieje możliwość dokonania rozliczeń na podstawie umowy, jak też uczynił to Sąd Rejonowy. A ponadto z umowy stron wynikało, że koszty robót nieprzewidzianych, a wykonanych bez zgody zamawiającego ponosić miał wykonawca.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo orzekł o kosztach postępowania, w tym o kosztach postępowania zażaleniowego stosując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż obie apelacje nie zawierały uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadne podlegały oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W punkcie 2 wyroku zniesiono między stronami koszty postępowania apelacyjnego stosownie do treści art. 100 k.p.c., z uwagi na to, że obie apelacje zostały oddalone w całości a poniesione przez strony koszty nie pozostają w dysproporcji.